

ת"פ 69864/07/19 - מדינת ישראל נגד עומרי בן יטח

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 69864-07-19 מדינת ישראל נ' בן יטח(עצור/אסיר בפיקוח)
תיק חיצוני: 326847/2019

לפני	כב' סגנית הנשיא, השופטת נגה שמואלי מאייר
המאשימה	<u>מדינת ישראל</u>
נגד	עומרי בן יטח (עצור/אסיר בפיקוח)
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד זאב אלוני

החלטה

האם יש מקום טרם שמיעת הראיות בתיק להורות על ביטולו של כתב האישום מכוח טענת "הגנה מן הצדק" בשל מחדלים של היחידה החוקרת הנטענים על ידי ההגנה - זו השאלה העומדת לפתחי.

א. תמצית כתב האישום

1. כפי הנטען בכתב האישום, ביום 28.07.2019, נסע המתלונן ברכבו מכיוון שדרות גת 90 לכיוון כרמי גת דרך הדרום.
2. בהמשך למתואר, עמד המתלונן בנתיב השמאלי ברמזור בצומת המחבר אל כביש 35, או אז כ-300 מטרים לאחר הצומת הגיע הנאשם עם רכבו תוך שהוא מנסה להיכנס לנתיב השמאלי בו נסע המתלונן, בכך שניסה לעקוף את המתלונן מצד ימין וזאת ללא התראה מצדו.
3. מיד ובסמוך, ועל מנת להימנע מפגיעה ברכבו, הסיט המתלונן את רכבו שמאלה ומשכך, רכבו פגע באי תנועה, וכתוצאה מכך נגרם חור גדול בדופן הגלגל הקדמי השמאלי של הרכב ונגרם נזק לחישוק הגלגל.
4. בהמשך למתואר, ובמרחק של כ-200 מטרים ממקום הפגיעה נעצר הנאשם עם רכבו. או אז, נעצר המתלונן במקביל, כאשר הוא עומד בנתיב השמאלי, תוך שוויכוח קולני התגלע בין השניים.
5. בהמשך לכך, נסע המתלונן קדימה ועצר בצד את רכבו לפני רכבו של הנאשם, וזאת על מנת להחליף עמו פרטים.
6. מיד ובסמוך, יצא המתלונן מרכבו אל עבר רכבו של הנאשם. או אז, יצא הנאשם אף הוא מרכבו תוך שהוא מתקרב במהירות אל עבר המתלונן כאשר הוא אוחז בידו סכין יפנית אפורה.
7. בתוך כך, פצע הנאשם את המתלונן בעודו אוחז בסכין בכך שחתך אותו בחזהו בצדו השמאלי באמצעות הסכין.
8. מיד ובסמוך איים הנאשם על המתלונן בכך שאמר לו "אני ארצח אותך ליד הילדים שלך".
9. בגין כל אלו, יוחסו לנאשם עבירות של **פציעה כשהעבריין מזוין** לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז -

1977 (להלן: "חוק העונשין"); החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ב. רקע עובדתי וטיעוני הצדדים

10. ביום 18.02.2020, הגיש הסנגור בקשה מפורטת לביטול כתב האישום מחמת "הגנה מן הצדק". בשחל התנגדות המאשימה לבקשה, קבעתי כי הבקשה תידון לפניי ביום 14.05.2020.
11. בדיון שהתקיים במועד האמור, שב הסנגור על בקשתו לביטול כתב האישום, תוך שעמד על שלושה טעמים עיקריים שלטענתו מצדיקים את ביטולו של כתב האישום בשל פגיעה חמורה ביכולת הנאשם להתגונן כראוי במשפטו.
12. הטעם הראשון, הינו כי בחקירת האירוע מושא כתב האישום נפל מחדל חקירה חמור בכך שלמרות שברכבו של המתלון נמצא אולר (להלן: "אולר" או "סכין"), הדבר לא נחקר כדבעי על ידי היחידה החוקרת, והאולר הושב למתלון עוד באותו המועד.
13. הטעם השני, הינו שבא כוח המאשימה ביצע השלמות חקירה שלא כדין בכך שלאחר הגשת כתב האישום (ובהליך המעצר), הלה תשאל את המתלון בדבר הסכין שנמצאה ברכבו, תוך שאף קיבל ממנו מסמכים שונים בהקשר לסכין, וזאת ללא קבלת אישור מהגורם הממונה לביצוע השלמות חקירה, שהתקבל אך בדיעבד ושלא כהלכה.
14. הטעם השלישי, הינו כי השלמת החקירה בה נקטה המאשימה, מעבר לכך שנעשתה שלא כדין, בוצעה בצורה רשלנית, בכך שחשפה בפני המתלון, תשתית ראייתית שלא הייתה ידועה לו (לפיה, ההגנה מודעת לכך כי ברכבו נמצא אולר), ובכך, הלכה למעשה, פגעה בסיכויו של הנאשם להגן על חפוטו בבית המשפט.
15. המאשימה התנגדה לבקשת הסנגור, תוך שטענה כי מרבית טענותיו של הסנגור נשענות על ממצאים עובדתיים, ומשכך מקומן להתברר במסגרת הליך הבאת הראיות. בנוסף לכך התייחסה המאשימה לטענותיו של הסנגור לגופן.
16. וכך, וביחס למחדל החקירה עליו הצביע הסנגור הנוגע לשאלת הסכין שנמצאה ברכבו של המתלון ולטענה לפיה, עניין זה לא נחקר כדבעי על ידי היחידה החוקרת- המאשימה טענה כי טענות אלו נשמעו זה מכבר על ידי ההגנה בהליך המעצר, ולאור הקביעה בהליך המעצר כי מתקיימת במקרה הנדון תשתית ראייתית לכאורית על אף המחדל האמור, הרי שהיקף המחדל אינו כה חמור עד שיצדיק את ביטולו של כתב האישום. מכאן לשיטת המאשימה, אין מקום להידרש לשאלה זו פעם נוספת, בטרם ישמעו כלל הראיות בתיק, ומשכך, יש כבר עתה להורות על דחיית הבקשה. לגופה של טענה זו סברה המאשימה כי הסכין האמורה נבדקה בידי מז"פ, לא נמצאו עליה שרידי דם, וכי חומר החקירה הנוגע לכך מצוי בתיק החקירה, ועל כן, הגם אם ימצא כי נפל מחדל חקירה, הרי שאין בכוחו להוות בסיס לביטול כתב האישום.
17. לעניין טענתו השנייה של הסנגור, לפיה, בא כוח המאשימה ביצע השלמות חקירה שלא כדין בכך שלאחר הגשת כתב האישום (ובהליך המעצר), הלה תשאל את המתלון בדבר הסכין שנמצאה ברכבו, תוך שאף קיבל ממנו מסמכים שונים בהקשר לסכין, וזאת ללא קבלת אישור מהגורם הממונה לביצוע השלמות חקירה - סברה המאשימה כי הנחיות פרקליט המדינה בדבר השלמת חקירה התקיימו במלואן במקרה הנדון, מה גם שהדברים שעלו בשיחה בין בא כוח המאשימה לבין המתלון נאמרו באופן ספונטני; לא הייתה לתובע כל כוונה לבצע תשאול או חקירה; וכי המאשימה לא עשתה ולא תעשה שימוש במידע שאספה בתיק לאחר הגשת כתב האישום.
18. ביחס לטענתו השלישית של הסנגור, לפיה, השלמת החקירה שביצעה המאשימה, חשפה בפני המתלון, תשתית ראייתית שלא הייתה ידועה לו -טענה המאשימה כי הגנתו של הנאשם לא נפגעה, שכן גרסת הנאשם לאירוע הייתה

ידועה למתלונן עוד קודם כן, עת נערך בין השניים עימות בו כל צד שטח את גרסתו באשר לאירוע, מה גם שהמתלונן היה מודע לכך שברכבו נמצאה סכין.

דין והכרעה

19. ראשית דבר, אציין כי אין בידי לקבל את טענת המאשימה לפיה, יש לדחות את טענותיו של הסנגור על הסף, מהטעם שהסנגור העלה את הטענות במסגרת הליך המעצר ומהטעם שבית המשפט בהליך המעצר אף נתן להן דעתו זה מכבר. תחילה אזכיר כי על פי הנוהג, ישנה הפרדה מוחלטת בין הליך המעצר לבין ההליך העיקרי ואין **ללמוד מהנעשה בהליך המעצר לנעשה בתיק העיקרי** (ראו לעניין זה, ת"פ (מחוזי-ים) 51324-11-13 **מדינת ישראל נ' ישראל אברמוב** (פורסם בנבו, 25.03.2015)).
20. הבדל נוסף הנועץ בין שני ההליכים הינו, כי בהליך המעצר בודק בית המשפט את **התשתית הראייתית הלכאורית**, תוך שבהליך זה, יכול הסנגור להצביע על מחדלי החקירה בתיק, וזאת במטרה לכרסם בראיות לכאורה ולהביא לשחרור הנאשם ממעצרו. בהליך זה, בית המשפט מתייחס לטענות השונות המועלות על ידי ההגנה באשר למחדלי החקירה אך לצורך בדיקת הראיות הלכאוריות ועוצמתן. לא זו בלבד, אלא שבהליך המעצר, בית המשפט אף אינו נדרש לטענות מקדמיות שונות שיש בידי הצדדים לגופן, ואין זה מקומה של העלאת טענות מסוג זה.
21. כאשר הסנגור חפץ להצביע על אותם מחדלי החקירה לצורך העלאת טענות מקדמיות- ומשנפתח המשפט במסגרת התיק העיקרי, זהו המקום להעלות טענות מקדמיות שונות, ובהן טענת 'הגנה מן הצדק'. משכך, בדיון עשה הסנגור עת העלה את טענותיו כעת, וביקש מבית המשפט להתייחס אליהן. וכך באו לידי ביטוי הדברים האמורים בפרשת בורוביץ (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ**, נט(6) 776 (2005), (להלן: "**עניין בורוביץ**")): "**אשר לשלב שבו ראוי לנאשם להעלות לפני בית המשפט את טענתו בדבר החלתה על עניינו של ההגנה מן הצדק: בבג"ץ 1607/97 הנ"ל [5] נפסק כי מקומה של הטענה הוא "במסגרת הדיון בטענות המקדמיות המועלות בפתיחת המשפט"...**"
22. ולאחר שאמרנו כל זאת, אקדים ואומר כי משעיינתי בטיעוני הצדדים עלי כתב, ומשמעתי את טיעוני הצדדים והפכתי בדבר, מצאתי כי טרם בשלה העת להכריע בטענתו המקדמית של הסנגור ל'הגנה מן הצדק', וכי יש מקום לשמיעת הראיות בתיק בטרם אדרש אליה, ואנמק.

ג. מחדל החקירה

23. לשיטת הסנגור, הרי שמדובר בתיק המתבסס במהותו על 'גרסה כנגד גרסה', תוך שגרסת הנאשם היא כי המתלונן הוא שיצא ראשון מהרכב עם הסכין, והנאשם חטף אותה הימנו באקט של התגוננות ופצע את המתלונן באמצעותה, ואילו מנגד, גרסת המתלונן הנה כי היה זה הנאשם שיצא עם הסכין מרכבו, ופצע את המתלונן באמצעותה בכך שחתך אותו בחזהו בצדו השמאלי (כפי שהדברים מתוארים בכתב האישום).
24. עוד טען הסנגור, כי מחומר החקירה עולה, כי נמצא אולר בתוך רכבו של המתלונן, שלא נבדק כראוי, וכי המתלונן כלל לא נשאל לגביו, ובכך למעשה נפגעה האפשרות לחזק את גרסת הנאשם (או מי מהצדדים), באשר לאופן התרחשות האירוע, וכי פגיעה זו בהגנת הנאשם מתעצמת עת עסקינן בתיק שבעיקרו הינו תיק של גרסה אחת אל מול גרסה אחרת (כאמור) ללא ראיות אובייקטיביות נוספות.
25. תחילה יאמר, כי על מנת לאמוד את מחדל החקירה הנטען בעניין הסכין, על בית המשפט לבחון את כלל הראיות בתיק תוך ראייה רחבה. שכן, במצב הדברים הנוכחי, עת הסנגור והמאשימה חלוקים בדעותיהם בדבר המשקל שיש לייחס לבדיקות שלא נעשו באשר לסכין שנתפסה ברכבו של המתלונן, יקשה הדבר על בית המשפט לאמוד את היקפם של המחדלים שנפלו (ככל שנפלו). כך לדוגמא, על אף שבתחילה טען הסנגור בבקשתו מיום 18.02.2020, כי הסכין שנמצאה ברכבו של המתלונן **לא נבדקה כלל** (שורות 15-19 לבקשתו), הרי שלאור תגובת המאשימה לפיה הסכין

נבדקה במז"פ למציאת שרידי דם, טען הסנגור טענה חלופית לפיה, הבדיקה האמורה נערכה כ-7 שעות לאחר האירוע; כי נערכה לסכין בדיקת שרידי דם הא ותו לא; וכי לא נערכו בדיקות נוספות שהיו נחוצות במקרה הנדון. משאלו הם פני הדברים, הרי שאין חולק כי נעשו על ידי היחידה החוקרת אי אלו בדיקות לסכין ועל מנת לענות על השאלה האם הבדיקות שנעשו היו מספיקות או שמא היו נחוצות בדיקות נוספות (וכי משלא נערכו הרי המדובר במחדל חקירה כטענת הסנגור) יש מקום מקום לבחון את כלל הראיות בתיק.

26. לא זו בלבד, אלא שאם אכן צודק הסנגור בטיעונו כי המדובר בתיק שעיקרו 'גרסה כנגד גרסה', הרי שמחדל החקירה לו הוא טוען יכול ויתעצם, ככל והתשתית הראייתית עליה מתבססת התביעה היא גרסת המתלונן הא ותו לא. ברי, כי במצב דברים זה, ישנה חשיבות רבה יותר לכל ממצא שיהא בכוחו להשפיע על מהימנותו של עד התביעה, כמו גם לכל ממצא אובייקטיבי שנמצא בזירה (טענה שאף העלה הסנגור). ואולם, משבית המשפט לא נחשף עד עתה לחומר הראיות בתיק ולגרסתם של העדים, ומשלא בידו לקבוע בצורה חד משמעית כי אכן המדובר בתיק שעניינו 'גרסה כנגד גרסה', הרי שהדבר יקשה על בית המשפט לקבוע ממצאים חד משמעיים ביחס לנפקותם ומשקלם של מחדלי חקירה כאלו ואחרים (ככל שאלו אכן קיימים).

27. במאמר מוסגר על מנת שלא להקדים את המאוחר, בזהירות ייאמר כי אף אם בסופו של יום אמצא כי אכן נפלו מחדלי חקירה באשר לסכין שנמצאה ברכבו של המתלונן, והגם אם אקבע כי היה זה המתלונן שיצא ראשון מרכבו כשהוא מצויד בסכין, עדיין תעמוד לפתחי שאלה מכרעת והיא, כיצד הוצאת הסכין מחזקתו של המתלונן על ידי הנאשם עולה בקנה אחד עם טענת ההגנה העצמית לה הוא טוען.

28. לבסוף ובהקשר הדוק לנאמר עד כה, יש להדגיש כי אין בכוחם של מחדלי חקירה, בפני עצמם, להביא לזיכויו של נאשם. שאלת נפקותם של מחדלי החקירה **נבחנת ביחס לתשתית הראייתית בתיק**, וכך נבחנת השאלה האם כתוצאה מאותם מחדלים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתגונן כראוי. הכרעה זו נעשית לאחר שנפרשה בפני בית המשפט התשתית הראייתית שבתיק, ובהתאם לנסיבות הספציפיות של אותו המקרה (ראו לעניין זה, ע"פ 2697/14 **ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.09.2016)). כך גם באים לביטוי הדברים בפסיקה שהגיש הסנגור עצמו בע"פ 8529/11 **גוסיין אטקישייב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.05.2012): **"לא כל נזק ראייתי ולא כל מחדל בחקירה מובילים לזיכויו. נפקותו של המחדל תלויה בנסיבות המקרה הקונקרטי, ובפרט בשאלה, האם עסקינן במחדל כה חמור, עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של המערער בעניינו באופן שיתקשה להתמודד עם חומר הראיות המפליל אותו או להוכיח את גרסתו שלו. על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה משקל יש לתת למחדל, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות"** (ההדגשות אינן במקור, נ.ש.מ.). משכך, ומשטרם הונחה לפני כלל התשתית הראייתית בתיק, הרי שאין בידו לקבוע בשלב זה כי אכן התקיימו מחדלי חקירה בתיק; נפקותם ומידת עוצמתם של אותם מחדלי חקירה נטענים; כמו גם מה עוצמתה של הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן כראוי כתוצאה מכך.

ד. השלמת החקירה והתנהלות המאשימה

29. לעניין טענת ההגנה באשר להתנהלות בא כוח המאשימה בשיחתו עם המתלונן, הרי שמעיון בטיעוני הצדדים, אומר בזהירות הנדרשת (בהתחשב בשלב המוקדם בו מצוי התיק) כי איני שוללת האפשרות כי יכול ונפל פגם במעשי המאשימה. עוד אציין, כי אף מגרסת המאשימה עולה כי יכול ונפל פגם בשיחה שהתקיימה בין התובע לבין המתלונן. אכן, המאשימה בתגובתה מיום 27.11.2019, טענה כי שיחת התובע עם המתלונן הייתה תמימה וספונטנית ומטרתה הייתה לעדכן את המתלונן בנעשה בתיק המעצר, וכי כדבריה: **"לא היה מדובר בתשאול או חקירה...לא ניתן היה לעצור את המתלונן מלומר את הדברים ברצף השיחה"** (פסקה 21 לתגובת המאשימה). ואולם, המאשימה מודה כי התובע הוא ששטח בפני המתלונן בקצרה את שנעשה בהליך המעצר והוא זה שהתייחס לראשונה לתשתית

- הראייתית שעלתה בדיון: **"ובין היתר, סוגיית הסכין שנמצאה ברכבו..."** (פסקה 19 לתגובת המאשימה), ורק לאחר מכן המתלון סיפר לתובע אודות אותה סכין ואף שלח תמונות ומסמכים הנוגעים לסכין מטעמו.
30. ברי, כי המתלון הינו עד תביעה מטעם המאשימה, ומשכך ברור הוא שאין לשים דברים בפיו, ואין ללמד אותו אודות חומר החקירה שלא קשור לחקירתו עצמה, וכי כל שביכולת המאשימה לעשות הוא לרענן את זכרונו של המתלון ביחס לעדות שנתן בחקירתו, ללא כל הדרכה או הכוונה מצדה, שכן, וכידוע: **"ההנחה היא, כאמור, כי על העד לשאוב את תשובותיו לשאלות, וביניהן גם אלו שהן בלתי צפויות, מן הידוע לו אותה עת ולא מן ההדרכה והכוונה, שניתנו על-ידי צד שלישי"** (ראו לעניין זה, ע"פ 685/81 הרצל בן בנימין אהרוני נ' מדינת ישראל, לז(1), 689-690 (1983) (להלן: **"עניין אהרוני"**)). לפיכך, משהמתלון לא נחקר בחקירתו במשטרה אודות הסכין, לא היה מקום להעלאת הנושא באופן יזום מצד המאשימה בשיחה שהתקיימה בינה למתלון.
31. עוד אציין, כי אף לפי הנחיית פרקליט המדינה לעניין ריענון עדים (הגם שהמאשימה לא סברה כי המדובר היה בריענון עד), אל לו לתובע להציג בפני העד דברים שלא נחשף אליהם העד בחקירתו במשטרה. וברוח הדברים האמורים, והגם אם לתובע האפשרות להעלות בפני העד תרחישים וטענות שיכולים לסתור את עדותו, והגם אם מותר לתובע לעמת את העד עם גרסה שעשויה לעלות מטעם ההגנה, הרי שהתייחסות התובע לכך צריכה להיות **"תיאורטית"**, ועל התובע לתת דעתו לחשש מפני תיאום גרסאות או הדרכת העד (הנחיית פרקליט המדינה מספר 7.13 - ראיון עד, מיום 31.12.2017).
32. עם זאת, בענייננו נראה כי בשיחה שהתקיימה בין התובע למתלון, אף לשיטת המאשימה, התובע הוא שהעלה את עניין התשתית הראייתית שהוזכרה בדיון המעצר וכן את סוגיית הסכין שנמצאה ברכבו ולא בצורה תיאורטית גרידא כפי שמתחייב מההנחיות, כי אם בצורה מעשית כפי שהדברים עלו בדיון המעצר. לא זו בלבד, אלא שאם לשיטת המאשימה, מטרת התובע לא הייתה לרענן את זכרונו של המתלון, אלא רק לעדכנו בדבר הליך המעצר, במצב דברים זה, ברי, כי לא היה מקום כלל כי התובע ימסור למתלון מידע בדבר חומרי החקירה המצויים בתיק ולעדכנו בדבר התפתחויות חקירתיות.
33. עם זאת נראה, כי ללא שמיעת כלל הראיות בתיק, לא ניתן להגיע למסקנה חד משמעית באשר לעוצמתה של הפגיעה, אם בכלל, בהגנת הנאשם. ראשית (וכפי שטענה המאשימה), הרי שבין הנאשם למתלון נערך עימות בו כל צד שטח את גרסתו באשר לאירוע, כך שגרסת הנאשם לאירועים הייתה ידועה למתלון עובר לשיחה בין התובע לבין המתלון, הגם אם לא עלה בעימות כי הנאשם מודע לכך שנמצאה ברכבו של המתלון סכין (וכהערת אגב אעיר כי בית המשפט לא נחשף לעימות שנערך בין השניים, וכלל ולא ברור מה היא גרסתו המדויקת של כל צד ומה בדיוק יודע כל צד אודות גרסתו של הצד השני).
34. שנית, על פניו נראה כי טענת הסנגור באשר לכך שלמתלון לא היה מידע מוקדם באשר לידיעת ההגנה על הסכין שנמצאה ברכבו, הינה טענה בעלמא של הסנגור, שכן מעבר לעובדה הפשוטה כי לא הובא לפני כל ממצא המעיד כי המתלון אכן לא ידע על כך, הרי שמתגובת המאשימה עולה כי בשיחה שהתקיימה בין בא כוח המאשימה למתלון, סיפר המתלון כי הסכין שנמצאה ברכבו **הושבה לו**, תוך שזאת נלקחה לבדיקת מז"פ לבדיקת שרידי דם. לא זו בלבד, אלא שהמאשימה טענה כי הימצאות הסכין ברכבו של המתלון הינה ממצא עובדתי שאינו שנוי במחלוקת, ומכאן יוצא שהמתלון ידע בוודאי כי דבר הימצאות הסכין במכוניתו אינה בגדר סוד. בכל אופן, נראה כי יש מקום לשמיעת עדות המתלון באופן בלתי אמצעי בבית המשפט, תוך בחינת יתר הראיות, על מנת להדרש לשאלה האם שיחת התובע עם המתלון אודות הסכין שנמצאה ברכבו חשפה בפניו דבר שלא היה ידוע לו, שפגע למעשה בהגנת הנאשם (ובאיזו מידה), ולא אוכל לסמוך בעניין זה רק על טענתו של הסנגור לפגיעה אפשרית וערטילאית בהגנת הנאשם, ללא בחינת כלל התשתית הראייתית שבתיק.
35. עוד אציין כי נקבע זה מכבר **בעניין אהרוני** שלעיל כי לא כל הטעיית עד תוך כדי חקירה מובילה מניה וביה לפסילת

ערכה של העדות וכי השאלה המכרעת היא שאלה של משקל ומהימנות: "האם יש בהטעיה כדי לפסול ערכה של העדות? בפרשת גד כהן (ע"פ 216/79, 243[6], בעמ' 352) השיב על כך בית-משפט זה בשלילה, ואינני רואה צורך להוסיף על מה שנאמר שם בקשר לנושא זה, כאשר דנו שם בהטעיה תוך כדי חקירה, עובר למסירת הודאה...מכל מקום, בין אם המדובר בהודאה או באימרה או בסתם שיחה עם עד, השאלה המכרעת היא, בכל מקרה, שאלה של משקל ומהימנות, ואין הלכה, המחייבת פסילתה מראש של העדות". הנה כי כן, והגם אם בעניין אהרונ, המדובר היה בהטעיית עד שנעשתה תוך כדי חקירה, ולא בהזנת העד בחומר ראיות שיכול ולא היה לו מידע קודם אודותיו, הרי שלדידי הדברים יפים גם לענייננו, ואין לפסול או להטיל דופי בעדות המתלונן מטעם זה בלבד, שכן, המדובר בעניין של משקל ומהימנות שיתברר ויקבע כאמור רק לאחר שמיעת כלל הראיות בתיק.

36. כהערת אגב, אציין כי לדידי, עמדת המאשימה, לפיה, מטרת השיחה בין התובע למתלונן לא נועדה לצורך השלמת חקירה, ובלאו הכי הנחיות פרקליט המדינה בדבר השלמות חקירה קוימו במלואן ומשכך, לא נפל בהתנהלותה כל פסול (לאור קבלת אישור להשלמת החקירה בדיעבד על ידי ראש יחידת התביעות) - שגויה. הבסיס הנורמטיבי ממנו שואבת הנחיית פרקליט המדינה את כוחה בדבר השלמות חקירה (כפי שמצויין בהנחייה עצמה) הוא סעיף 61 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 שלפיו: "הועבר חומר חקירה כאמור בסעיף 60, רשאי היועץ המשפטי לממשלה או תובע להורות למשטרה להוסיף לחקור, אם מצא..." (וראו, הנחיית פרקליט המדינה מספר - 6.11 השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום, מיום 27.12.2018). ומכאן, שהגם אם לתובע הייתה עילה לעתור להשלמת חקירה לפי סעיף 7(2) להנחיות, הרי שהיה עליו לבקש את אישור הגורם המוסמך להשלמת החקירה, ורק לאחר מכן להשיב את התיק חזרה ליחידה החוקרת לצורך אותה השלמה, שכן היחידה החוקרת היא זו האמונה בפועל על ביצוע השלמות חקירה, ולא היה מקום כי הלה יבצע השלמת חקירה בעצמו ובשיחת טלפון עם המתלונן. **על כל פנים**, משהמאשימה הצהירה כי לא תעשה כל שימוש במידע שהשיגה מתוכן השיחה שנערכה בינה למתלונן או במסמכים שהמתלונן שלח לה, לא אקבע מסמרות בעניין זה כעת.

37. סוף דבר, נראה כי טענותיהם של הצדדים, לפחות בחלקן, נשענות על ממצאים עובדתיים שנויים במחלוקת כפי שהדברים פורטו על ידי בהרחבה, ועל מנת ליתן את המשקל הראוי למחדלים שפלו, אם נפלו, יש מקום כי ראשית בית המשפט ייחשף לכלל התשתית הראייתית בתיק. הנה כי כן, ומשמצאתי כי בירורן של טענות ההגנה לאשורן מצריכות את שמיעת כלל הראיות בתיק, הרי שאין מנוס משהיו ההחלטה בבקשת הסנגור עד לאחר שמיעת הראיות בתיק וקבלת התמונה בכללותה (ראו, עניין בורוביץ לעיל).

38. לאור כל האמור לעיל, דין הבקשה להידחות במובן זה שאכריע בה עם תום שמיעת הראיות בתיק.

39. קובעת למענה מפורט ולדין לפי סעיף 144 לחסד"פ ליום 22.07.2020 בשעה 14:00.

40. העתק מהחלטתי יישלח לבאי כוח הצדדים.

41. הסנגור יודיע לנאשם ויוודא התייצבותו לדיון.

ניתנה היום, ב' תמוז תש"פ, 24 יוני 2020, בהעדר

הצדדים.